

Súd: Okresný súd Lučenec
Spisová značka: 4Csp/124/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6618205544
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mikuláš Géczi
ECLI: ECLI:SK:OSLC:2019:6618205544.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Lučenec v spore žalobcu F. Č., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E.V. C. XX/XXXX, XXX XX G., štátna občianka SR, zastúpeného F. P., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. C. XXX/XX, XXX XX G., štátna občianka SR, proti žalovanému Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155, zastúpenému ČERNEJOVÁ & HRBEK, s.r.o., so sídlom Kýčerského 7, 811 05 Bratislava, IČO: 36 857 513, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.520,77 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 1.520,77 eur v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobkyni sa priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. O výške náhrady trov konania súd rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala proti žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia v sume 1.520,70 eur a náhrady trov konania.

2. V podanej žalobe uviedla, že so žalovaným uzavrela úverový právny úkon, ktorý sa stal právnym rámcom na poskytnutie finančných prostriedkov v prospech žalobkyne. V predmetnom prípade ide o spotrebiteľskú zmluvu, ktorá bola podľa žalobkyne koncipovaná tak, že nezabezpečuje rovnosť a vyváženosť účastníkov zmluvného vzťahu. Zmluva obsahuje neprijateľné podmienky a jej obsah pri podpise nebolo možné ovplyvniť. Žalovaný pri uzavieraní predmetnej zmluvy použil nekalé praktiky. Ide konkrétne o Žiadosť o aktiváciu Karty T-Mobile č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 19.08.2008, pričom predmetom tejto žiadosti bolo poskytnutie finančných prostriedkov vo forme úverového rámca vo výške 27.000,- Sk, t. j. 896,24 eur. Tento úverový rámec bol následne navyšovaný až do aktuálnej výšky 1.800,- eur. V predmetnej zmluve podľa žalobkyne absentujú obligatórne náležitosti podľa § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, a to:

-výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov - zmluva uvádza len údaj o výške mesačnej splátky ako jednu sumu, z ktorej nie je zrejmé akú časť z nej predstavuje istina, akú časť úrok a akú časť iné poplatky,

-údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru - ak sa tento údaj v zmluve jednoznačne uvedený dátumom nenachádza, tak treba považovať zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov, nakoľko nie je prípustné, aby sa spotrebiteľ k údajom o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru dopracovával výkladom a výpočtom

-údaj o výške ročnej percentuálnej náhrade nákladov a

-ročná úroková sadzba úveru.

Nakoľko predmetná zmluva neobsahuje obligatórne náležitosti vyžadované zákonom č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, samotný úver je sankcionovaný bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou, to znamená, že spotrebiteľ (dlžník) je povinný vrátiť veriteľovi len poskytnutú sumu, teda v tomto prípade sumu vo výške 1.800,- eur. Nejasné formulácie v časti zmluvy odplata odôvodňuje súdnu kontrolu zmluvy aj v časti ceny úveru. (Uznesenie Súdneho dvora C-76/10). S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti žalobkyňa poukázala na to, že poskytnutý úver je zo zákona o spotrebiteľských úveroch nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov, a teda do debetných transakcií nemožno zahrnúť ani sankčné ani štandardné úroky, ale iba priamo realizované kartové výbery a platby, ktoré sú vo výške 3.358,32 eur. V predmetných výpisoch sa nachádza však aj prehľad kreditných transakcií, ktoré sú vo výške 4.879,09 eur. Z porovnaním kreditných a debetných transakcií je zrejmé, že v rámci kreditných transakcií bola uhradená vyššia suma, než bolo v rámci debetných transakcií uskutočnených výberov a platieb. Jedná sa o sumu vo výške 1.520,77 eur, ktorá suma predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor žalobkyne, a teda bezdôvodné obohatenie, vydanie ktorého žalobkyňa predmetnou žalobou žiada.

3. Žalobkyňa ďalej poukázala na tú skutočnosť, že žalovaný výšku dlhu sám jednostranne diktuje a to bez akéhokoľvek odsúhlasenia súdom a bez dohody s dlžníkom a neustále požaduje plnenie bez právneho dôvodu. Žalovaný oznámil žalobkyňi, že eviduje nedoplatok s čím podľa nej nemožno súhlasiť, a preto sa obrátila so žalobou na súd. Vo veci podanej žaloby súd je z úradnej povinnosti povinný poskytnúť spotrebiteľovi súdnu ochranu podľa spotrebiteľského práva, ktorá mu v plnej miere a nespochybniteľne prináleží podľa právnych predpisov Slovenskej republiky a únievého práva, najmä Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

4. Žalobkyňa ďalej poukázala na naliehavý právny záujem na prejednaní veci, nakoľko predmetná žaloba je vhodným (účinným a správne zvoleným) procesným nástrojom ochrany práva žalobcu, ktorou sa má dosiahnuť odstránenie spornosti práva a vytvára pevný právny základ pre právny vzťah účastníkov sporu. Bez tohto určenia je právo žalobkyne ohrozené a jej právne postavenie neisté (porovnaj R 17/1972).

5. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 04.01.2019 s podanou žalobou nesúhlasil. Podľa neho zmluva o úvere obsahovala a stále obsahuje všetky náležitosti vyžadované zákonom v čase jej uzavretia. Žalovaný popísal vo všeobecnosti celý vtedajší proces uzatvárania zmluvy tak, že (potenciálny) klient majúci záujem o poskytnutie bankového produktu/služby zo strany žalovaného (spoločnosti VUB, a.s.) kontaktuje (najčastejšie telefonicky, na základe predošlej skúsenosti, či ako dôsledok marketingových činností spoločnosti, t.j. zaujme ho reklama na ten - ktorý produkt) spoločnosť (budúceho veriteľa), pričom je spísaný prvotný dokument - Žiadosť o aktiváciu karty (ďalej len „žiadosť“; žiadosť predstavuje akési vyzvanie potenciálneho klienta zo strany spoločnosti na predloženie ponuky z jeho strany, ktorou sa rozumie vyplnenie nevyhnutných údajov do žiadosti, tieto údaje spoločnosť posúdi a rozhodne sa, či nakoniec úver schváli a dôjde tak k uzavretiu zmluvy, alebo neschváli z dôvodu toho, že ponúknutá bonita potenciálneho klienta nepostačuje v zmysle zákonných povinností spoločnosti). Žiadosť je následne, spolu s dokumentmi tvoriacimi zmluvu a informačnými materiálmi zaslaná na adresu (potenciálneho) klienta. Úlohou (potenciálneho) klienta, korešpondujúcou s legitímnym očakávaním spoločnosti v seriózny prístup, je žiadosť a priloženú zmluvnú a inú dokumentáciu si prečítať (naštudovať) a v prípade pretrvávajúceho záujmu v žiadosti vyplniť údaje potrebné na posúdenie jeho návrhu zo strany spoločnosti, žiadosť podpísať a následne zaslať k nám na posúdenie. V zmysle zákonných povinností žalovaný (ako spoločnosť poskytujúca finančné služby) takúto ponuku (stále ešte len potenciálneho) klienta s odbornou starostlivosťou vyhodnotí, pričom v prípade pozitívneho výsledku (po prípadnej úprave navrhovaných parametrov úveru) žiadosť aj podpíše, čím dôjde v nadväznosti na zaslanie potvrdenia (potvrdzujúceho listu) klientovi k uzavretiu zmluvy o úvere - takáto oboma stranami podpísaná žiadosť, spolu s jej právnymi súčasťami/komponentmi (obchodné podmienky, cenník) tvorí ako celok zmluvu o úvere.

6. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalovaný poznamenal, že zmluvu o úvere teda netvorila len žiadosť, ktorej kópiu žalobkyňa priložila ku svojej žalobe; zmluvu tvorili všetky komponenty zmluvy o úvere - konkrétne žiadosť, obchodné podmienky a cenník, v ktorých dokumentoch je uvedený (a na prvý pohľad jasne viditeľný) napr. údaj o úrokovej sadzbe, indikatívny výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN2), údaje o poplatkoch atď. V tomto prípade ide o spotrebiteľský revolvingový úver (t.j. opakovane čerpaný a splácaný úver, ohraničený úverovým rámcom) poskytnutý na základe kreditnej

karty. Informácia o RPMN sa nachádza na druhej strane žiadosti, pod podpismi zmluvných strán. Ročnú úrokovú sadzbu mala žalobkyňa k dispozícii tak v žiadosti (v rámci indikatívneho výpočtu RPMN), ako aj v potvrdzujúcom liste - 20,40 % p. a. a následne v pravidelných výpisoch (ktoré jej boli doručované a ktoré priložila ku svojej žalobe). K absencii doby trvania zmluvy o úvere a konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru žalovaný uviedol, že v predmetnom prípade ide o zmluvu uzavretú na dobu neurčitú, ktorej predmetom je revolvingový úver, t.j. svojou povahou neustále dopĺňaný a čerpaný úver - z uvedeného je zrejmé, že údaj o konečnej splatnosti je v tomto prípade vopred nedosiahnuteľný, nakoľko jeho hodnota je závislá primárne od spôsobu, frekvencie a výšky čerpania a splácania úverových prostriedkov zo strany spotrebiteľa, čo dopredu prirodzene naša spoločnosť nevie určiť ani odhadnúť (a pravdepodobne to pri podpise zmluvy nevie v podstate ani sám žalobca). Nakoľko nie je možné vopred s určitosťou uviesť konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, požiadavka zákona je v tomto prípade plne splnená uvedením údajov o (i) splatnosti splátok a o (ii) uzavretí zmluvy na dobu neurčitú (s možnosťami ukončenia v zmysle zmluvy).

7. Žalovaný poukázal na Článok X., bod 58 obchodných podmienok, ktorý jasne deklaruje, že „zmluva, ktorej súčasťou sú tieto Obchodné podmienky, sa uzatvára na dobu neurčitú“. Ďalej uvádza, že „zmluva zaniká dohodou zmluvných strán, výpoveďou jednej z nich alebo zrušením kartového účtu“. Na základe uvedeného je preto podľa žalovaného názor žalobkyne o údajnej absencii údajov o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru zjavne nesprávny. Na základe vyššie uvedeného žalovaný mal za to, že zmluva o úvere obsahovala/obsahuje všetky náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch. Navyše, skutočnosť, že žalobkyňa mala všetky komponenty zmluvy k dispozícii, resp. že sa s nimi oboznámila, žalobkyňa vyhlásila v čl. VI. ods. 8 ňou podpísanej žiadosti (okrem toho kópiu žiadosti žalobkyňa sama priložila ku svojej žalobe). Inkorporačná doložka medzi jednotlivými komponentmi zmluvy je uvedená napr. za ods. 15 čl. VI. žiadosti (OP a Cenník sú súčasťou tejto Žiadosti); v úvodnom odseku obchodných podmienok (obchodné podmienky sú súčasťou zmluvy); v čl. VI. ods. 41 obchodných podmienok (cenník je neoddeliteľnou súčasťou zmluvy). Žalovaný preto konštatoval, že žalobkyňa nepreukázala absenciu žiadnych zákonom vyžadovaných náležitostí v zmluve o úvere a jej tvrdenia a závery o údajnej bezodplatnosti úveru je v tomto smere potrebné vyhodnotiť ako neopodstatnené. Okrem toho, v zmysle § 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov len a jedine vtedy, ak sú kumulatívne splnené podmienky zakotvené v danom ustanovení (t.j. ak zmluva o úvere vykazuje súčasne a kumulatívne nedostatky v tomto ustanovení vymenované - zákonodarca použil spojku „a“); žalobkyňa však taký kumulatívny výskyt nedostatkov zmluve nevyčítala a ani v podanej žalobe neuviedla.

8. K tvrdenej absencii náležitosti zmluvy o rozčlenení splátky úveru na istinu, úroky a poplatky žalovaný uviedol, že v zmysle § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (v znení platnom a účinnom v čase uzavretia zmluvy) musí zmluva o úvere obsahovať „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“. Z uvedeného ustanovenia však nevyplýva povinnosť uvádzať v zmluve o spotrebiteľskom úvere osobitne informáciu o tom, aká suma z každej splátky úveru sa započítava na istinu, úroky a poplatky. Nič také nevyplýva ani z dôvodovej správy k predmetnému ustanoveniu. Dôvodová správa k zákonu o spotrebiteľských úveroch uvádza iba nasledovné: „Spotrebiteľ musí byť informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere.“ Právnemu záveru žalobkyne tak nesvedčí autentický výklad danej právnej normy podaný zákonodarcom (v dôvodovej správe k zákonu, kde by takú významnú skutočnosť zákonodarca zaiste osobitne zdôraznil), ani prax poskytovateľov spotrebiteľských úverov, ktorí dané ustanovenie zákona nevykladali spôsobom uvádzaným žalobkyňou. Cez logický výklad je podľa žalovaného nutné dospieť k správnej aplikácii daného zákonného ustanovenia a k záveru, že zákon tzv. rozpis splátok v zmluve o úvere nevyžaduje a nikdy nevyžadoval. Porovnanie miery zrozumiteľnosti vyjadrenia splátky úveru jednou sumou (našou spoločnosťou podávaný výklad) oproti vyjadreniu uvedenému cez tzv. rozpis splátok (t.j. dvoma a viacerými sumami; výklad podaný žalobcom) svedčí jednoznačne v prospech jednoduchšieho, nami zvoleného spôsobu - t.j. uvádzať sumu splátky jedným údajom. V opačnom prípade by bol spotrebiteľ pre zistenie celkovej výšky každej splátky odkázaný na matematickú operáciu súčtu jej jednotlivých zložiek. Priemerný spotrebiteľ by bol síce takejto matematickej operácie schopný, ale v prospech zrozumiteľnosti zmluvy (teda v prospech spotrebiteľa) je jednoznačne uvádzanie splátky jej celkovou sumou, než jej uvedenie iba výškami jednotlivých zložiek splátky (kedy je nutné ich spočítavať). Je nedôvodné a nelogické vychádzať z prezumpcie, že zákonodarca mienil ustanovením § 4 ods. 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch dosiahnuť zmluvy

preplnené (zahlténé) číselnými údajmi ponechávajúce na spotrebiteľovi, aby si z nich sám vypočítal celkovú výšku každej jednotlivkej splátky (z desiatok splátok) úveru. Na podporu svojej argumentácie žalovaný poukázal na právne závery uvedené v rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 04.10.2017 sp. zn. 17Co/344/2017-143. V súvislosti s uvedenou problematikou žalovaný poznamenal, že súd prvej inštancie je povinný vykladať § 4 ods. 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch v súlade so Smernicou Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES, ktorá predstavuje tzv. úplnú harmonizáciu danej oblasti (spotrebiteľských úverových vzťahov). Z ustálenej judikatúry SDEÚ vyplýva, že členské štáty EÚ majú povinnosť interpretovať svoje národné právo v súlade s právom EÚ (t.j. eurokonformne). Podľa rozhodnutia SDEÚ vo veci Van Colson „povinnosť členských štátov vyplývajúca zo smernice dosiahnuť stanovený výsledok, ako aj ich povinnosť podľa článku 5 ZEHS [...], sa vzťahujú na všetky orgány členských štátov vrátane súdov v rámci ich právomocí.. Z toho potom vyplýva, že pri uplatňovaní vnútroštátneho práva a najmä ustanovení vnútroštátneho zákona špeciálne vydaného s cieľom vykonať ustanovenia smernice [...] musí vnútroštátny súd vykladať svoje vnútroštátne právo vo svetle znenia a účelu smernice.“ V zmysle judikatúry SDEÚ povinnosť súdov vykladať národné právo eurokonformne sa uplatňuje aj v horizontálnych právnych vzťahoch, akým je aj vzťah zo zmluvy o úvere uzatvorenej medzi stranami tohto sporu. Povinnosť vykladať vnútroštátne právo vo svetle znenia a účelu smerníc EÚ zahŕňa okrem iného aj povinnosť vykladať vnútroštátne právo v súlade s interpretáciou smerníc EÚ vyjadrenou v príslušných rozhodnutiach SDEÚ interpretujúcich právo EÚ. Štátne orgány majú povinnosť eurokonformne vykladať vnútroštátne právo v najväčšej možnej miere, nesmie však ísť o výklad, ktorý je zjavne contra legem. Inými slovami, ak § 4 ods. 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch pripúšťa eurokonformný výklad, t.j. ak takýto výklad nie je možné považovať za výklad contra legem, súd prvej inštancie je povinný ho pri rozhodovaní predmetnej veci uplatniť. Eurokonformný výklad § 4 ods. 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch, na ktorý v tomto konaní poukazujeme, je pritom celkom zjavne možný a v žiadnom prípade ho nie je možné považovať za výklad contra legem. Totiž, pokiaľ zákonodarca uvádza, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, nie je možné automaticky (a už vôbec nie bezvýhradne) usudzovať, že istina, úroky a iné poplatky musia byť zvlášť rozpísané a nemôžu byť uvedené spolu v jednom údaji o výške, počte a termínoch splátok. Ešte pred Rozsudkom SDEÚ Home Credit si eurokonformný výklad osvojili i slovenské súdy - napr. rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/151/2012 zo dňa 19.09.2012, či rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 20.12.2012, sp. zn. 6Co/315/2012.

9. Odhliadnuc od skutočnosti, že žalovaný predmetný úver za bezúročný a bezpoplatkový nepovažuje, dal do pozornosti nesprávnosť výpočtu údajného bezdôvodného obohatenia. Žalobkyňa tvrdí, že výška ňou čerpanej istiny úveru predstavovala 3.358,32 eur, pričom podľa údajov žalovaného bola jej skutočná výška 3.378,33 eur. Ak by súd nakoniec dospel k záveru, že skutočne došlo k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobkyne z dôvodu toho, že poskytnutý úver je nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov (na čo podľa názoru žalovaného nie je vzhľadom na vyššie uvedené daný žiaden dôvod), vzniesol žalovaný námietku premlčania vo vzťahu k nároku žalobkyne uplatnenému jeho žalobou. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil - ak žalobkyňa tvrdí, že považovala a považuje úver poskytnutý na základe zmluvy o úvere za bezúročný a bez poplatkov, je zrejmé, že doba 2 roky na uplatnenie práva na súde jej plynula a plynie od každej ďalšej splátky po dátume úhrady čerpanej istiny jednotlivých úverov (za predpokladu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru); podľa výpisu z kartových účtov, ktoré žalobkyňa ku svojej žalobe priložila, vzhľadom na ňou tvrdené údaje za obdobie 2 rokov po dátume 13.12.2016 (žalobu podala žalobkyňa na súd 13.12.2018) uhradila celkovo 30 eur, zvyšok jej údajného nároku je konzumovaný námietkou premlčania in eventum. Zmluva bola uzavretá v roku 2008. Žalobkyňa zmluvu i zmluvný vzťah dlhé roky akceptovala, úver čerpala i splácala. Diskutabilné sú potom pohnutky žalobkyne vedúce k podaniu žaloby, a nepresvedčivé jej tvrdenia uvádzané v žalobe, ak po vyše 10 rokoch tvrdí, že v zmluve jej niečo chýba a navyše údaje v zmluve uvedené nepovažuje za dostatočné. Žalovaný preto žiadal súd, aby žalobu žalobkyne posudzoval aj v zmysle článku 5 Civilného sporového poriadku - zjavné zneužitie práva nepožíva právnu ochranu.

10. Na základe vyššie uvedených skutočností žalovaný v závere vyjadrenia uviedol, že zmluva o úvere je v plnom súlade s požiadavkami kladenými príslušnými právnymi predpismi, pričom v nej neabsentujú žiadne žalobcom namietané údaje a neobsahuje žiadne neprijateľné podmienky, a preto žiadal, aby súd žalobu žalobkyne v celom rozsahu zamietol.

11. Žalobkyňa vo vyjadrení zo dňa 11.12.2018 reagovala na vyjadrenie žalovaného ohľadne toho, že prvotný dokument, t. j. žiadosť o aktiváciu Karty T-Mobile je podľa vyjadrení žalovaného vyzvanie potenciálneho klienta z jeho strany a až následne sa rozhodne, či nakoniec bude úver schválený alebo nie. K uvedenému tvrdeniu žalobkyňa uviedla, že vo všetkých dokumentoch je uvádzaná ako klient, nie ako potenciálny klient, a to, že si mala celú, niekoľkostranovú zmluvnú dokumentáciu sama naštudovať, je zo strany žalovaného hrubo zavádzajúce a nezodpovedné, nakoľko spotrebiteľ nemá šancu také veľké množstvo dokumentov preštudovať sám, bez vysvetlenia, bez odbornej pomoci a poradenstva. Práve túto skutočnosť žalobkyňa považovala za neprijateľnú zmluvnú podmienku, a teda vyhlásenie spotrebiteľa, že sa oboznámil so všetkými obchodnými podmienkami, naozaj prenáša dôkazné bremeno na spotrebiteľa. Žalovaný tvrdí, že žiadosť o úver, obchodné podmienky, cenník a potvrdzujúci list sú právnou súčasťou zmluvy o úvere a tvoria ju ako jeden celok. Žalobkyňa však nemala vedomosť o tom, že by jej bol potvrdzujúci list doručený. Žalovaný svoje tvrdenia opiera o Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a taktiež o rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/2015 Home Credit Slovakia, a.s. proti M. V.. Tieto tvrdenia žalobkyňa odmieta s odôvodnením, že predmetný rozsudok Súdneho dvora Európskej únie nie je aplikovateľný a nie je spôsobilý zmeniť rozhodovaciu prax všeobecných súdov Slovenskej republiky. V prvom rade poznamenala, že Súdny dvor EÚ vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a ako taký nikdy nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho. V súlade s vyššie uvedeným Súdny dvor EÚ aj vo veci C-42/15 poskytol výlučne výklad Smernice a v žiadnom prípade sa nemohol a ani sa nevyjadroval k výkladu zákona č. 129/2010 Z. z. Naopak, výklad vnútroštátneho práva poskytujú vnútroštátne sudy. Pre všetky spotrebiteľské spory, v ktorých sa bude riešiť otázka, či má zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať splátky v členení na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov alebo nie, ako aj otázka, kedy sa považuje spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov, je skutočnosť, že Smernica zakotvuje tzv. úplnú harmonizáciu, úplne irelevantná, pretože Slovenská republika pri implementácii Smernice do Zákona povinnosť tzv. úplnej harmonizácie porušila (a naďalej ju aj porušuje). Inými slovami, to, že Súdny dvor EÚ potvrdil, že Smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto Smernice, je síce na jednej strane pravdivé, ale na druhej strane irelevantné, pretože v tomto konkrétnom prípade išlo vnútroštátne právo (Zákon 129/2010 Z. z.) nad rámec Smernice, a teda vnútroštátne právo (Zákon 129/2010 Z. z.) je v konflikte s právom EÚ (Smernica). Obchodná podmienka používaná veriteľmi v zmluvách o spotrebiteľských úveroch spočívajúca v nečlenení splátok na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov je podľa žalovanej potrebné hodnotiť tiež ako neprijateľnú podmienku v zmysle § 53 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov. Zmluvy vo svojich ustanoveniach obsahujú určenie mesačnej splátky výlučne jej celkovou výškou bez toho, aby bolo určené, aká suma sa z tejto splátky započítava na splátku istiny, aká na splátky úrokov a aká na splátky poplatkov. Okrem skutočnosti, že takéto neuvedenie rozčlenenia splátok považuje ustálená judikatúra všeobecných súdov SR za nenačnenie zákonnej požiadavky uvedenej v §9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., a preto považuje úvery poskytnuté prostredníctvom takto formulovaných zmlúv za bezúročné a bez poplatkov, mám za to, že sa jedná o neprijateľnú podmienku v spotrebiteľských zmluvách.

12. V zmysle ust. 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľnú podmienku“). V zmysle zmlúv, ktoré nečlenia splátky na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, má spotrebiteľ plniť úver v jednotlivých splátkach, ale od samotného počiatku nevie, koľko má hradiť na istinu úveru a koľko má hradiť na odplatu veriteľa - úroky úveru a poplatky úveru. Veriteľ to od samého začiatku veľmi dobre vie a má o tom vedomosť, ale takúto informáciu spotrebiteľovi neposkytuje. Je to teda veriteľ, kto podľa žalobkyne svojvoľne a nekontrolovateľne priraduje splátky spotrebiteľa a určuje, aká časť sa použije na splátky istiny a aká na splátky odmeny veriteľa (úrokov a poplatkov), pričom spotrebiteľ nemá žiadnu moc skontrolovať, podľa akého kľúča toto veriteľ robí.

13. V súvislosti s končenou splatnosťou spotrebiteľského úveru žalobkyňa poukázala na to, že tento údaj má byť v zmluve uvedený jednoznačne, teda uvedením konkrétneho dňa, mesiaca a roku. Pokiaľ tieto údaje majú podľa žalovaného vyplývať zo všeobecných obchodných podmienok, k tomu judikatúra súdov SR uvádza, že obchodné podmienky majú iba bližšie špecifikovať a vysvetľovať údaje, ktoré sú uvedené v zmluve a všetky zákonné náležitosti musí obsahovať samotná zmluva. (vid'. Rozsudok Okresného súdu

Prešov spisová značka 14Csp/158/2016 zo dňa 31.01.2018). K absencii výšky PRMN, pokiaľ žalovaný tvrdí, že v zmluve sa údaj o RPMN skutočne nachádza, žalobkyňa poukázala na to, že v zmluve je uvedený iba indikatívny výpočet RPMN za splnenia predpokladov, že štandardná úroková sadzba a poplatky zostanú nezmenené, klient vyčerpá spotrebiteľský úver platbou Kartou vo výške schváleného úverového rámca dňa 01.01.2009 a spotrebiteľský úver sa poskytuje na obdobie jedného roka počnúc dňom prvého čerpania, spotrebiteľ spláca istinu v rovnakých mesačných splátkach so začiatkom jedného mesiaca po dni prvého čerpania. Žalobkyňa naďalej tvrdila, že aj zmluvy o kreditných kartách alebo revolvingových úveroch musia obsahovať RPMN uvedenú v zmluve podľa vstupných údajov v čase podpisu zmluvy, a to podľa výšky úverového rámca, mesačnej splátky alebo podľa výšky úverového rámca, mesačnej splátky a ročnej úrokovej sadzby.

14. Nakoľko veriteľ musí mať vedomosť o tom, ako chce priradovať jednotlivé splátky k úrokom a ako k istine od počiatku, teda pri uzatvorení zmluvného vzťahu, musí túto skutočnosť vo svojich zmluvách spotrebiteľom oznámiť, inak sa podľa žalobkyne jedná z jeho strany o nekalú obchodnú praktiku v zmysle § 7 ods. 2 písm. b) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorého "obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k produktu, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, „ v spojení s § 7 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa a § 8 ods. 3 a 4 zákona o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorých za nekalú obchodnú praktiku sa považuje najmä klamlivé opomenutie konania, za ktoré sa tiež považuje, "ak predávajúci skrýva alebo poskytuje nejasným, nezrozumiteľným, viacvýznamovým alebo nevhodným spôsobom podstatné informácie, pričom v dôsledku klamlivého opomenutia priemerný spotrebiteľ prijme rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neprijal." Takáto nekalá obchodná praktika veriteľov a neprijateľná obchodná podmienka spočíva v tom, že spotrebiteľovi sú predložené na podpis zmluvy, v ktorých absolútne nie je uvedené, v akej výške bude mesačne spotrebiteľ hradíť úroky úverov ako odmenu veriteľa a v akom pomere bude splácať istinu úveru, pričom informácia o splácaní odmeny je jedna z najpodstatnejších informácií v zmluve vôbec. Veriteľom nerobí problém túto informáciu do zmlúv včleniť, avšak veritelia túto informáciu do zmlúv zámerne nekladajú a skrývajú ju. Keďže toto rozdelenie neurčuje spotrebiteľ a ani nie je o spôsobe tohto pomeru informovaný pred uzatvorením zmluvy a ani v zmluve samotnej, takouto obchodnou praktikou veriteľov je spôsobovaná značná nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

15. Vzhľadom na uvedené mala žalobkyňa za to, že boli a aj sú splnené zákonné podmienky a predpoklady na vydanie bezdôvodného obohatenia, nakoľko žalovaný uzatváral predmetnú zmluvu s použitím nekalých obchodných praktík, a to s poukazom na § 7 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

16. Žalobkyňa poprela skutkové tvrdenia žalovaného, ktorými vzniesol námietku premlčania, nakoľko nie je pravda, že skutkovou okolnosťou, od ktorej sa odvíja plynutie subjektívnej premlčacej lehoty, je zaplatenie splátok úveru žalovanému, nakoľko v tom čase ešte žalobkyňa nemohla vedieť a ani nevedela, že sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohacuje, pretože si myslela, že žalovaný voči nej postupuje s odbornou starostlivosťou. Žalobkyňa mala za to, že na predmetný zmluvný vzťah sa vzťahuje 10 - ročná premlčacia lehota, a to aj s poukazom na Rozsudok Krajského súdu Prešov, sp. zn. 17Co/122/2017 zo dňa 12.12.2017. Žalobkyňa podanou žalobou o vydanie bezdôvodného obohatenia využila svoje zákonné právo bezprostredne po tom, čo sa dozvedela o skutočnosti, že žalovaný použil nekalé praktiky pri uzatváraní zmluvy, a teda splnila kumulatívnu podmienku na vydanie bezdôvodného obohatenia, t. j. začiatok plynutia premlčacej doby pri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia sa viaže na vedomosť o tom, kedy sa žalobca dozvedel o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto zaň zodpovedá. V predmetnom konaní je preukázané, že žalobkyňa zaplatila z titulu uzatvorenej zmluvy o úvere zo dňa 19.08.2008 poslednú splátku dňa 06.10.2017. Žalobkyňa podala žalobu na súd dňa 11.12.2018, avšak pre začiatok plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený skutočne dozvedel, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu, a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Žalobkyňa sa dozvedela o vzniku bezdôvodného obohatenia až dorúčením uznesenia Okresného súdu Lučenec sp. zn. 4Csp/107/2018 zo dňa 23.11.2018. V tomto konaní vystupovala ako žalovaná, nakoľko žalobcom bola Všeobecná úverová banka, ktorá k žalobe doložila aj predmetnú zmluvu, ako aj všetky kartové výpisy, na základe ktorých vlastne žalobkyňa zistila

a vypočítala, že na strane banky vzniklo bezdôvodné obohatenie, a uviedla to aj vo svojom vyjadrení zo dňa 10.12.2018.

17. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 09.04.2019 opätovne zopakoval, že žalobkyni boli v predzmluvnej fáze odovzdané všetky relevantné informácie, pričom dodržal postup pri uzatváraní zmluvy o úvere, ktorého mechanizmus, ako aj skladbu zmluvy s právnym putom na ňu nadväzujúcich komponentov opísal v predchádzajúcom vyjadrení k podanej žalobe. Pokiaľ žalobkyňa uvádza, že zmluva trpí neprehľadnosťou či dokonca nezrozumiteľnosťou, k danému žalovaný uviedol, že žalobkyňa sama pred vyše 10 rokmi považovala celú zmluvnú dokumentáciu pre ňu za čitateľnú, jasnú, zrozumiteľnú, podpísala ju, prijala peňažné prostriedky a zmluvný vzťah ňou založený akceptovala. V čase jej uzavretia sa zmluva žalobkyni nejavila akokoľvek nezrozumiteľná, nečitateľná či nejasná, dvojstranný právny úkon obe zmluvné strany považovali bezvýhradne za platný právny úkon; v tomto ohľade žalovaný poukázal napr. na nález Ústavného súdu SR zo dňa 01.04.2015, sp. zn. I. ÚS 640/2014, v zmysle ktorého súd nesmie vychádzať z vlastnej predstavy o určitosti (čitateľnosti, jasnosti, zrozumiteľnosti atď.) zmluvy, ale musí pri posudzovaní zmluvy vychádzať zo všetkých relevantných zákonných kritérií uplatňovaných pri výklade právnych úkonov, ale aj z vôle účastníkov zmluvy, ďalej okolností, ktoré predchádzali uzavretiu zmluvy a aj z následného správania účastníkov zmluvy (viď odborné periodikum Justičná Revue č. 1/2017, s. 129-134).

18. Podľa žalovaného (napriek tvrdeniam žalobkyne) zmluva o úvere obsahuje všetky zákonom vyžadované náležitosti. Opätovne uviedol, že žalobkyňou podávaný výklad ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch nie je správny. Pokiaľ ide o neuvedenie RPMN v zmluve o úvere, v predmetnom prípade ide o tzv. revolvingový (neustále čerpaný a splácaný) úveru, pri ktorom je zákonná náležitosť uvádzať v zmluve RPMN splnená uvedením tzv. indikatívneho výpočtu RPMN (t.j. príklad výpočtu za reprezentatívne zvolených premenných; inak sa zákonná požiadavka splniť nedá). Indikatívny výpočet RPMN je v zmluve prítomný. Na presný výpočet RPMN je potrebné vopred poznať napr. presnú výšku úveru a počet splátok. Pri revolvingovom úvere to nie je možné, zmluva je uzavretá na dobu neurčitú, spotrebiteľ má k dispozícii na čerpanie úverový rámec (počiatok čerpania je navyše obvykle spojený s použitím karty, nie uzavretím zmluvy), veriteľ a zrejme ani spotrebiteľ v čase uzavretia zmluvy nevie, koľko a ako dlho bude čerpať úver a splácať ho (existuje neuzavretý počet možných variantov budúceho vývoja). Jediný reálny možný je teda indikatívny výpočet RPMN (inak by veriteľ musel vopred do zmluvy vypočítavať RPMN pre každý jeden z neuzavretého počtu uvažovaných variantov vývoja úverového vzťahu, a to nie je splniteľná úloha - naša spoločnosť budúcnosť nepozná). Z daného dôvodu obsahuje zmluva indikatívny, reprezentatívny výpočet RPMN. Zmluvná dokumentácia podľa žalovaného neobsahuje žiadne neprijateľné podmienky.

19. S tvrdením žalobkyne o prenášaní dôkazného bremena na spotrebiteľa pri prehlásení o oboznámení sa so zmluvnou dokumentáciou žalovaný tiež nesúhlasil. Podľa neho nedochádza k protiprávnemu prenášaniu dôkazného bremena na spotrebiteľa, nakoľko dôkazné bremeno zákon nekladie na banku. Ide o štandardné a v zmluvných vzťahoch bežne sa vyskytujúce zmluvné ustanovenie, v tomto prípade riadne uvedené v zmluve. Žalovaný nijak žalobkyni nebránil sa so zmluvnou dokumentáciou oboznámiť, tá jej bola riadne pred podpisom odovzdaná, pričom žalovaný zmluvu podpisoval v dobrej viere v záujem žalobkyne zmluvu v danom znení uzavrieť (žiaľ, skutočnosť, či si klient zmluvnú dokumentáciu naozaj prečíta alebo nie, už žalovaný nedokáže ovplyvniť, dané je jednoducho vecou podpisujúceho klienta). Ak dané zmluvné vyhlásenie klient prostredníctvom podpisu zmluvy schválil, znamená to, že s ním (slobodne a dobrovoľne) súhlasil a že odráža jeho skutočnú vôľu.

20. Pokiaľ ide o námietku premlčania, žalovaný zotrval na tvrdení, že neexistuje dôvod, pre ktorý by mal byť predmetný úver považovaný za bezúročný a bez poplatkov, a teda k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobcu nedošlo. Námietka premlčania bola vznesená z opatrnosti (in eventum), ak by konajúci súd napriek žalovaným uvedeným skutočnostiam dospel k záveru opačnému, na čo však podľa žalovaného nie je žiadny dôvod. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení uviedla, že podľa jej názoru subjektívna dvojročná premlčacia doba plynie odo dňa doručenia uznesenia v konaní vedenom pred Okresným súdom Lučenec pod sp. zn. 4Csp/107/2018, kedy nadobudol skutočnú vedomosť, že na konkrétnu zmluvu sa vzťahuje zákonná fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti. Aj keď subjektívna premlčacia doba plynie od doby, kedy sa oprávnený subjekt dozvedel o bezdôvodnom obohatení a jeho výške, túto vedomosť je potrebné odvíjať od toho, kedy žalobca získal vedomosť o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodiť bezdôvodné obohatenie. Jeho prípadné právne znalosti nie sú vôbec relevantné. V tejto súvislosti

žalovaný poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 67/2011, v zmysle ktorého to, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako takýto jeho (údajný) nárok, vyplývajúci z týchto skutkových okolností, možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. Podľa žalovaného je irelevantné, kedy si žalobkyňa začala zisťovať bližšie informácie ohľadom spotrebiteľského práva a kedy mala danú skutkovú situáciu právne posúdenú. Pokiaľ by žalobkyňa tvrdila, že si vec nechala právne posúdiť v „ten či onen“ deň, dané relevantné byť nemôže, nakoľko žalovaný by v takom prípade nemal žiadnu dostupnú procesnú obranu a začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty by závisel iba a len od tvrdenia žalobkyne. Bolo by teda nepreukázateľné, či sa žalobkyňa o právnom posúdení nedozvedela skôr a zároveň by nebolo zrejmé, prečo si žalobkyňa nenechala vykonať právne posúdenie oveľa skôr. V súvislosti s posúdením momentu začatia plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty žalovaný poukázal tiež na právny záver Krajského súdu v Trenčíne v rozsudku sp. zn. 17Co/372/2015-170 zo dňa 27.4.2016. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalovaný považuje námietku premlčania s poukazom na uplynutie subjektívnej 2-ročnej premlčacej doby za dôvodnú.

21. Žalovaný sa nestotožnil s argumentáciou žalobkyne o bezodplatnosti úveru, ani s tvrdením o úmyselnom bezdôvodnom obohacovaní sa na jej úkor. Žalovaný poukázal na rozhodovaciu prax súdov SR ohľadne spotrebiteľských zmlúv (úverov), a to rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 16.09.2015, sp. zn. 17Co/799/2014, alebo rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 26.03.2015, sp. zn. 16Co/867/2014. Z prvého menovaného žalovaný citoval: „Na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie nestačia všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi žalovaného pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv, ale by bolo nutné v každom jednotlivom prípade s poukazom na okolnosti uzavretia úverovej zmluvy preukázať, že žalovaný v čase uzavretia zmluvy a prijatia plnenia na základe tejto zmluvy skutočne vedel alebo aspoň bol uzrozumený s tým, že sa bezdôvodne obohacuje. Žalovaný uzavrel so žalobcom zmluvu o úvere podľa jej obsahu v zmysle § 497 a nasledujúce zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, podľa ktorého zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky čo do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Žalovaný skutočne chcel získať odplatu vo forme úrokov za poskytnutý úver, táto skutočnosť ale nedokazuje jeho úmysel získať bezdôvodné obohatenie. Žalovaný v čase uzavretia zmluvy 19.12.2008, ani v čase prijatia platieb od žalobcu nemohol vedieť ani predpokladať, že o niekoľko rokov neskôr posúdi súd ním uzavretú zmluvu so žalobcom ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorá neobsahuje podstatné náležitosti podľa zákona č. 258/2001 Z. z.“. Žalovaný ďalej poukázal aj na judikatúru Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR - konkrétne na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/238/2017 zo dňa 18.10.2018, v zmysle ktorého: „Prípadná úvaha žalobcov o úmyselnom zavinení bezdôvodného obohacovania žalovaného postavené len na tom, že žalovaný vykonáva podnikateľskú činnosť pri poskytovaní úverov a má byť uzrozumený s dôsledkami porušenia príslušných právnych noriem znamená, že aj sudca, ktorého rozhodnutie zmení alebo zruší súd vyššej inštancie pre iné právne posúdenie veci by mala viesť k záveru, že dotýčny sudca úmyselne porušil zákon, čo žalovaný považuje za absurdné.“, či uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 04.07.2017 sp. zn. III. ÚS 448/2017-11, v zmysle ktorého: „...vedomosť žalovanej o tom, že plnenie jej nepatrí alebo jej bolo poskytnuté omylom, sa neprezumuje. Sťažovateľ, ktorý sa domáha vrátenia plnenia, musí preukázať, že žalovaná vedela alebo z okolností musela predpokladať, že jej vyplatená suma nepatrí, čo sa v danom prípade nepreukázalo...“.

22. Vo zvyšku sa žalovaný pridržiavala svojho vyjadrenia k žalobe, naďalej trval na nepôvodnosti žaloby a žiadal, aby súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol.

23. Na pojednávaní dňa 12.07.2019 žalobkyňa bola prítomná, doručenie predvolania mala vykázané 15.06.2019. Žalovaný nebol na pojednávaní prítomný, doručenie predvolania mal vykázané dňa 10.06.2019. Svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnil písomným podaním zo dňa 09.07.2019, zároveň súhlasil s prejednaním a rozhodnutím veci v jeho neprítomnosti. Preto súd s poukazom na ustanovenie § 180 CSP nariadil pojednávanie v neprítomnosti žalovaného.

24. Súd vykonal vo veci dokazovanie výsluchom žalobcu, prečítaním žaloby zo dňa 13.12.2018, žiadosti o aktiváciu karty T-Mobile, výpisov z nákupnej karty Quatro Plus, oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 22.11.2018, uznesenia č.k. 4Csp/124/2018-39 zo dňa 19.12.2018, plnomocenstva žalovaného zo dňa 28.12.2018, vyjadrenia žalovaného zo dňa 07.01.2019, uznesenia č.k. 4Csp/124/2018-110 zo

dňa 13.03.2019, vyjadrenia žalobkyne zo dňa 28.03.2019, uznesenia č.k. 4Csp/124/2018-126 zo dňa 05.04.2019, vyjadrenia žalovaného zo dňa 10.04.2019, ospravedlnenia žalovaného zo dňa 09.07.2019.

25. V zmysle § 23a ods. 1 a 2 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa osobitného predpisu, sa primerane použijú ustanovenia tohto predpisu.

26. Podľa § 52 ods. 3, 4 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

27. Podľa § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

28. Podľa § 3 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), pri spotrebiteľských úveroch formou preddavkov na bežný účet s výnimkou kreditnej karty (§ 1 ods. 3) alebo v prípadoch, keď nemožno určiť ročnú percentuálnu mieru nákladov, musí byť spotrebiteľ pred uzatvorením zmluvy informovaný o úverovom limite, o nákladoch spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, o spôsobe výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov, o podmienkach, za ktorých môže byť zmluva zmenená, a o spôsobe a termíne skončenia zmluvného vzťahu. Počas trvania zmluvy musí byť spotrebiteľ bezodkladne informovaný o zmene ročnej percentuálnej miery nákladov.

29. Podľa § 4 ods. 1 a 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná.

V zmysle § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä

- a) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu,
- b) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,
- c) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa v okamihu odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,
- d) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- e) celkovú výšku a menu poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
- f) v prípade odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu, opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo poskytnutej služby,
- g) konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru,
- h) ročnú úrokovú sadzbu; v prípade variabilnej ročnej úrokovej sadzby zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať podmienky zmeny variabilnej ročnej úrokovej sadzby, ako aj index alebo referenčnú sadzbu, ktoré sa vzťahujú na pôvodnú variabilnú ročnú úrokovú sadzbu,
- i) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov,
- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- k) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 7a ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota

ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok,

l) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,

m) výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c) prvom až piatom bode, ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; pričom sa uvedie výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad,

n) oprávnenie spotrebiteľa na zníženie celkových nákladov na spotrebiteľský úver pri jeho splatení pred lehotou splatnosti podľa § 6 a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti,

o) upozornenia týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,

p) práva spotrebiteľa podľa § 7,

q) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

r) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

s) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 8 ods. 1.

30. Podľa § 4 ods. 3 posledná veta zákona o spotrebiteľskom úvere, ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

31. Podľa § 4 ods. 4 zákona o spotrebiteľských úveroch, od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

32. Podľa § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezodôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

33. Podľa § 456 Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

34. Podľa ustanovenia § 517 ods. 1 veta prvá veta, ods.2 Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

35. Tým je Nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z. z. v zmysle zákona č. 586/2008 Z. z., ktorým došlo k zmene Nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z. z. (ďalej len „NV č. 87/1995 Z. z.“). Podľa § 3 ods. 1 NV č. 87/1995 Z. z., výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

36. Podľa § 10c Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

37. Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

38. Podľa § 657 Občianskeho zákonníka, zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

39. Na základe vykonaného dokazovania v spojení s citovanými ustanoveniami Občianskeho zákonníka a zákona o spotrebiteľských úveroch, súd zistil nasledovný skutkový stav.

40. Žalobkyňa dňa 10.08.2008 vyplnila žiadosť o aktiváciu karty T-Mobile, ktorou požiadala o vydanie kreditnej karty a poskytnutie revolvingového úveru s úverovým rámcom vo výške 27.000,- Sk (896,24 eur) so štandardnou mesačnou splátkou 900,- Sk (29,87 eur). Dňa 19.08.2008 bola predmetná žiadosť žalovaným (ďalej len „VÚB, a.s.“) potvrdená, čím došlo medzi žalobkyňou a VÚB, a.s. k uzavretiu zmluvy č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalobkyni poskytnutý revolvingový úver s dohodnutým úverovým rámcom a dohodnutou výškou splátky. Zmluva okrem výšky úverového rámca a výšky mesačnej splátky obsahuje len identifikačné údaje dodávateľa (veriteľa) a spotrebiteľa (dlžníka). Výška úrokovej sadzby úveru, RPMN, splatnosť jednotlivých splátok úveru, priemerná hodnota RPMN ani celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom nie sú v zmluve uvedené. V zmysle ustanovenia § 23a ods. 1 a 2 zákona č. 634/1992 Zb. (platného a účinného v čase uzavretia zmluvy) je potrebné predmetnú zmluvu považovať za spotrebiteľskú, a teda je súd povinný podrobiť predmetnú zmluvu ex offo prieskumu jej obligatórných náležitostí v zmysle platnej právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv a spotrebiteľských úverov v čase uzatvorenia zmluvy.

41. Súd na základe kontroly jednotlivých náležitostí zmluvy podľa § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom ku dňu 19.08.2008 zistil, že predložená zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 19.08.2008 obsahuje len výšku úverového limitu 896,24 eur (27.000,-Sk) (§ 4 ods. 2 písm. e) zákona) a sumu mesačnej splátky revolvingového úveru 29,87 eur (900,-Sk) (§ 4 ods. 2 písm. i) zákona). Vzhľadom na druh poskytnutého úveru (revolvingový úver), počet splátok úveru nebol v zmluve uvedený (§ 4 ods. 2 písm. i) zákona). Ročná percentuálna miera nákladov (RPMN - § 4 ods. 2 písm. j) zákona) nie je v zmluve uvedená, ani výpočet nákladov, ktoré boli zahrnuté do výpočtu RPMN.

42. Pokiaľ ide o chýbajúce údaje o RPMN, konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a počte splátok, súd konštatuje, že revolvingový úver je typický tým, že veriteľ ho dopĺňa a úverový vzťah tak môže fungovať neurčitú dobu. Dlžník stále spláca poskytnutý úver, pričom časť splátky sa používa na splatenie poskytnutých úverových prostriedkov a časť na odplatu, keďže úver je odplätný právny úkon. Preto počet splátok úveru a jeho konečnú splatnosť dopredu nemožno určiť. Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že absencia týchto údajov nie je porušením ustanovení § 4 ods. 2 písm. g), i) zákona o spotrebiteľských úveroch. K rovnakému záveru súd dospel aj pri chýbajúcom údají o výške RPMN (§ 4 ods. 2 písm. j) zákona), keďže zákon o spotrebiteľských úveroch v § 3 ods. 6 výslovne počíta s nemožnosťou určenia RPMN, nakoľko v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 3 ods. 6 zákon o spotrebiteľských úveroch pri úveroch formou povoleného prečerpania peňažných prostriedkov na bežnom účte poskytnutých bankou iným spôsobom ako na kreditné karty (§ 1 ods. 3) alebo, ak nemožno určiť ročnú percentuálnu mieru nákladov, musí byť spotrebiteľ najneskôr v čase uzatvorenia zmluvy písomne informovaný o a) úverovom limite, ak je stanovený, b) ročnej úrokovej sadzbe a poplatkoch platných od doby, keď bola zmluva uzatvorená a podmienkach, za ktorých môže byť zmenená a doplnená, c) postupe a spôsobe zániku alebo ukončenia zmluvy. Táto podmienka bola s výnimkou informovania o výške ročnej úrokovej sadzby a poplatkoch splnená, nakoľko všetky uvedené informácie (okrem výšky ročnej úrokovej sadzby a ďalších poplatkov) sú obsiahnuté v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Pokiaľ ide o informovanie dlžníka o výške ročnej úrokovej sadzby a poplatkoch, tieto boli obsiahnuté v Obchodných podmienkach a Cenníku, s ktorými sa dlžník v zmysle článku VI. bod 8 zmluvy o úvere oboznámil, avšak skutočnosť, či si ich žalobkyňa ako dlžníčka skutočne prečítala, súdu nie je známa. Avšak vzhľadom na to, že predmetná vec sa týka revolvingového úveru, RPMN nie je možné presne stanoviť, nebolo možné absenciu údajov o výške RPMN sankcionovať ako absenciu náležitosti § 4 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch a určiť poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov.

43. Okrem vyššie uvedených náležitostí v zmluve absentujú aj ďalšie údaje, a to údaj o výške ročnej úrokovej sadzby a iných poplatkoch (zmluva obsahuje len výšku úverového limitu a mesačnú splátku). Keďže veriteľ v zmysle v čase uzavretia zmluvy platného a účinného § 4 ods. 4 zákona o spotrebiteľských úveroch nemôže požadovať od spotrebiteľa úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere, súd má za to, že žalovaný má nárok len na zaplatenie sumy čerpaného úveru, bez riadneho úroku a poplatkov, nakoľko si ich so spotrebiteľom v zmluve nedojednal. V úverovej zmluve sa dojednanie o výške úrokovej sadzby úveru nenachádza. Preto súd dospel k záveru, že žalovaný na úroky a poplatky, ktoré mu žalobkyňa v mesačných splátkach zaplatila, nemá nárok, nakoľko nie sú uvedené v zmluve, a teda si ich so žalobkyňou nedojednal.

44. Žalovaný vo vyjadreniach odkazoval na Obchodné podmienky a Cenník, ktorý obsahuje ďalšie dojednania ohľadne indikatívneho výpočtu RPMN a výšky úrokovej sadzby úveru s tým, že so zmluvou

tvoria jeden celok. V článku VI. (Vyhlásenie klienta) bode 8 zmluvy o úvere je obsiahnuté vyhlásenie klienta, že sa pred podpisom žiadosti oboznámil s a) Obchodnými podmienkami, ktoré sú súčasťou žiadosti, súhlasí s nimi a zaviazal sa ich dodržiavať b) Cenníkom, Štandardnou úrokovou sadzbou a Sankčnou úrokovou sadzbou, c) zmluvnými podmienkami prostredníctvom Formulára o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorý bol klientovi písomne doručený a prevzal ho. V záverečných ustanoveniach predloženej zmluve - posledná veta zmluvy nad podpismi zmluvných strán - je uvedené, že Obchodné podmienky a Cenník sú súčasťou žiadosti. Z uvedeného vyjadrenia „Obchodné podmienky a Cenník sú súčasťou žiadosti“ však podľa súdu nemožno vyvodiť záver, že tieto listiny sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX, a teda s ňou tvoria jeden celok. Súd sa preto nestotožnil s tvrdením žalovaného o právnom pute medzi jednotlivými komponentmi zmluvy, keďže ako žalovaný vo vyjadrení sám uviedol, Obchodné podmienky a Cenník tvorili len súčasť žiadosti, klient (žalovaná) mala možnosť sa s nimi oboznámiť, avšak žiadne ustanovenie zmluvy o úvere tieto listiny neinkorporovalo do samotnej zmluvy, teda sa nestali neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere (teda chýba jasná a jednoznačná inkorporačná doložka).

45. K argumentácii žalovaného poukazujúcej na slobodnú vôľu žalobkyne, že sa pred podpisom žiadosti oboznámila s a) Obchodnými podmienkami, ktoré sú súčasťou žiadosti, vyjadrila s nimi súhlas a zaviazala sa ich dodržiavať, b) Cenníkom, Štandardnou úrokovou sadzbou a Sankčnou úrokovou sadzbou, c) zmluvnými podmienkami prostredníctvom Formulára o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorý bol žalobkyni písomne doručený a prevzala ho, je potrebné uviesť, že zmluvná sloboda spotrebiteľa pri určovaní, ktoré ustanovenia budú uvedené v zmluve a ktoré vo všeobecných podmienkach (prílohách) je iluzórna, keďže listiny vo formulárovej podobe pripravuje veriteľ. Argument, že spotrebiteľ je slobodný v tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, nie je namieste vzhľadom na to, že v jednotlivých odboroch podnikania postupujú spravidla zmluvní partneri spotrebiteľov obdobne, a preto spotrebiteľ, ktorý by sa rozhodol nepristúpiť na vopred pripravené zmluvné podmienky, nebolo by mu umožnené využiť ponúknutú službu (čerpanie úveru), nakoľko veriteľ by dobrovoľne nepristúpil k zmene vopred pripravených štandardných zmluvných podmienok len pre to, že s nimi klient nesúhlasí. Preto nemožno po spotrebiteľovi spravodlivo požadovať, aby sa podrobne oboznámil so všetkými zmluvnými podmienkami pripravenými veriteľom, avšak od veriteľov (dodávateľov služieb) však naopak požadovať možno, aby sa vo svojej činnosti správali voči spotrebiteľovi poctivo.

46. Na základe vyššie uvedených skutočností súd konštatuje, že v zmluve o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 19.08.2008 uzavretej medzi žalovaným ako veriteľom a žalobkyňou ako dlžníčkou absentuje dohoda o výške úrokovej sadzby úveru a ďalších poplatkoch. Preto s poukazom na § 4 ods. 4 zákona o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere) žalovaný na tieto úroky a poplatky nemá nárok, a teda mu vznikol nárok len na zaplatenie sumy reálne vyplatenej žalobkyni. Z predložených listinných dôkazov mal súd preukázané, že žalobkyňa vyčerpala úverový rámec vo výške 3.308,32 eur. Do podania žaloby uhradila žalovanému sumu 4.879,10 eur, teda mu uhradila o 1.570,78 eur viac, ako mala, ktorá suma predstavuje bezdôvodné obohatenie sa žalovaného na úkor žalobkyne. Žalobkyňa v spore žiadala od žalovaného titulom bezdôvodného obohatenia len sumu 1.520,77 eur.

47. Ďalej sa súd zaoberal žalovaným vznesenou námietkou premlčania uplatneného nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia.

48. Podľa ust. § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za 2 roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za 3 roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za 10 rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

49. Podľa citovaného ustanovenia § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za 2 roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Súd mal v konaní preukázané, že žalobkyňa splácala poskytnutý úver až do 06.10.2017, od tohto dátumu nevykonala ani jednu úhradou splátok revolvingového úveru. Preto mal súd za to, že pokiaľ by žalobkyňa v čase splácania úveru vedela o tom, že žalovaný (veriteľ) má nárok len na zaplatenie istiny úveru, splátila by žalovanému len jemu prislúchajúcu istinu úveru a zvyšné úroky a poplatky by mu dobrovoľne neuhradila. Preto bol súd

toho názoru, že žalobkyňa sa o preplatení úveru o príslušné úroky a poplatky, a teda o bezdôvodnom obohatení žalovaného na jej úkor dozvedela najskôr po dátume 06.10.2017, kedy vykonala v poradí poslednú úhradu úveru. Keďže návrh na začatie konania bol podaný na súde dňa 13.12.2018, bol podaný v 2-ročnej subjektívnej premlčacej lehote. Žalobkyňa síce tvrdila, že sa o bezdôvodnom obohacovaní sa žalovaného na jej úkor dozvedela až u uznesenia tunajšieho súdu sp. zn. 4Csp/107/2018 zo dňa 23.11.2018, v ktorom konaní bola v postavení žalovanej, uvedené tvrdenie však nijako nepreukázala, preto začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby viazal na ukončenie splácania úveru.

50. Právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa najneskôr premlčí za 3 roky (pokiaľ nejde o úmyselné bezdôvodné obohatenie), keď k nemu došlo. V konaní nebolo sporným, že žalovaný poskytol žalobkyni dňa 19.08.2008 revolvingový úver s úverovým rámcom vo výške 896,24 eur so štandardnou mesačnou splátkou 29,87 eur. Pri postupnom pokračujúcom získavaní majetkových hodnôt treba z hľadiska premlčania za samostatné nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia považovať nároky, ktoré vznikli zo samostatných oddeliteľných prípadov bezdôvodného obohatenia, aj keď ide o rovnaké subjekty a rovnaké skutkové podstaty zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie. Na uplatnenie každého takéhoto nároku začína plynúť premlčacia doba osobitne. Ak však nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia tvorí jeden celok (ako je tomu v súdnej veci), premlčacie lehoty začínajú plynúť až po skončení bezdôvodného obohacovania sa. V súdnej veci nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia tvorí jeden celok (zo zmluvy o úvere), a preto premlčacia doba môže začať plynúť až po skončení bezdôvodného obohacovania sa, k čomu v predmetnom spore došlo dňa 06.10.2017, t. j. 3-ročná objektívna premlčacia doba uplynie až dňa 06.10.2020. Žaloba žalobkyne bola na súd podaná dňa 13.12.2018. Z uvedeného dôvodu mal súd za to, že právo žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia sa nepremlčalo ani v 2-ročnej subjektívnej, ani v 3-ročnej objektívnej dobe.

51. Nakoľko mal súd v konaní dostatočne preukázané, že žalobkyňa zaplatila žalovanému bez právneho dôvodu o 1.570,78 eur viac ako mala, žalovaný sa na jej úkor bezdôvodne o túto sumu obohatil, a preto ho súd zaviazal k povinnosti vrátiť žalovanú sumu žalobkyni ako bezdôvodné obohatenie. Keďže súd je pri rozhodovaní viazaný žalobným návrhom a žalobkyňa v žalobe žiadala zaviazat žalovaného len na zaplatenie sumy 1.520,77 eur, súd zaviazal žalovaného na zaplatenie tejto (nižšej) sumy, hoci mal preukázané, že bezdôvodné obohatenie sa žalovaného na úkor žalobkyne predstavuje sumu 1.570,78 eur.

52. Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

53. Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

54. Keďže žalobkyňa mala v spore plný úspech, priznal jej súd voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. Po právoplatnosti rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania, súd v súlade s § 262 ods. 2 CSP rozhodne o výške náhrady trov konania.

55. Podľa § 232 ods. 2 a 3 CSP, ak súd uložil v rozsudku povinnosť plniť, rozsudok je vykonateľný márnym uplynutím lehoty na plnenie, ak nie je ustanovené inak. Lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

56. Podľa § 217 ods. 1 CSP, pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa doručenia na Okresný súd v Lučenci, Dr. Herza č. 14, písomne, v štyroch vyhotoveniach.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie je potrebné predložiť s potrebným počtom rovnopisov a prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každá strana v spore dostala jeden rovnopis. Ak strana nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie ja jej trovy.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 389 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom,
- c) súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom, alebo
- d) nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.